

MEMORIA Lembranza da escritora recentemente falecida cando se fan dez anos que a AELG homenaxeou a Neira Vilas co 'Escritor na súa Terra'

Anisia, 1999

Anisia Miranda, pola esquerda, Luz Pozo Garza, Manuel María, Agreló Hermo (atrás), Vidal Villaverde, Neira Vilas, Bernardino Graña e Méndez Ferrín

MANUEL
VIDAL
VILLAVERDE

Recordo como se fose o ano do enunciado aló na carballeira de Gres, chovía arreo, a deus dos mundos a dar auga. Fomos para alá Luís Sebio Peña, Rosa Garrido Burgo, Xosé Luís Méndez Ferrín e este que subscribe esta inútil ou desinútil memoria. Cando saímos de Vigo apenas choviscaba, creo, se mal non recordo, que eran os últimos días de outubro, e AELG ía celebrar o *Escritor na súa Terra*. Todas e todos estabamos alá, n'As Cruces e non Vila de Cruces como me explicaba a min Porto Matalobos. Esta é unha crónica a retrotempo, arre-

dor do tempo e da resistencia da memoria. A cromatopsia ulía en derredor da choiva e da devesa.

Do fondal chegaba un ar de azulada memoria, unha díese de últimos nos fiunchos e rigor místico de padrairo e cinamomo. O tempo gris como unha canción de esquecemento. Estaba alí Suso Vaamonde e xa ferido de morte veu pór-nos ao abeiro do seu paraugas, ou parachuvás. Non escampou nin houbo raxeira, non houbo ren.

As campás cabo do río ulían a tempo e día de Bastavales. Na Casa de Consistorio non collía un alfinite, aí fun a derradeira vez que vin a Pepe Cuiña, xa case escanaveirado. O tempo vivía nas extremas, nas decisións inúti-

les de si. O tempo, sempre o tempo, como unha canción inútil e dispersa. Outubro semente e silencio, desacontecer para volver a acontecer. De aquí alá, despois dunha

**"AGORA O TEMPO
É O DESTINO, AS
PALABRAS APENAS
HABITADAS"**

lectura no Concello das Cruces, fomos a Casa Castro, a de Manolo, creo que falamos Ferrín, Alonso Montero, Bernardino Graña, o propio Neira Vilas, Anisia Miranda, Luz Pozo Garza, e unhas palabras certamente humildes deste que

subscribe esta memoria. Ulía a liños silvestres, arrecendía a incendio de voces, palabras e sentimento de poesía. Non deixou de falar Anisia Miranda cando estabamos a punto de rematar a obra.

Na rebotica da taberna fomos dar unhas palabras por solto e amizade. Meus deus, cantos mortos! Velái a Anisia a carón de Luz Pozo Garza, cunhas flores na man florida, Manuel María, Agreló Hermo, este que asina as palabras e así. Agora o tempo é o destino, as palabras apenas habitadas, o tempo encollido, a inutilidade sobardando o desiderato do progreso, ao tempo que outrora foi calor e entullo. Tempo do tempo nesta historia, co razón a choiva e campo aberto. ●